

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.871 van 13 maart 2000
in de zaak A. 85.993/IX-1987.**

In zake : 1. de Vereniging van handelaars in ruwe
diamant,
2. Daniël ABITTAN,
die woonplaats kiezen bij
advocaat N. WEINSTOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Defrélaan 19

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Werkgelegenheid,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de Vereniging van handelaars in ruwe diamant en diamanthandelaar Daniël ABITTAN op 9 augustus 1999 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 3 juni 1999 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 november 1960 tot vaststelling van de statuten van het Intern compensatiefonds voor de diamantsector, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 22 juni 1999;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE, op grond van artikel 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 21 december 1999, houdende bevel tot neerlegging van het verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 24 januari 2000;

Gelet op de mededeling van het verslag aan partijen;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. WEINSTOCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekers als middel de schending aanvoeren van artikel 3, § 1, 1ste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij stellen dat de ingeroepen wetsbepaling is geschonden omdat ten onrechte het besluit niet aan het beredeneerd advies van de afdeling wetgeving is voorgelegd aangezien de opgegeven redengeving daartoe niet voldoet aan de vereisten van een met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid, dat de motivering er immers zou op neerkomen op zuiver tautologische wijze te stellen dat het dringend is een reglement in te voeren omdat men dringend de werkgelegenheid dient te garanderen in de diamantsector zonder een reden op te geven waarom dit niet op aanvaardbare wijze zou kunnen worden bereikt via die normale procedure van raadpleging van de afdeling

wetgeving van de Raad van State, noch waarom de nieuwe regeling in werking diende te treden tegen 1 april 1999, dat het beveiligen van de werkgelegenheid uiteraard een lovenswaardig objectief is maar niet volstaat om de bijzondere urgentie te rechtvaardigen die een afwijking van de regel van de voorafgaande raadpleging van de afdeling wetgeving zou toestaan, hoogdringendheid die ook niet impliciet kan bestaan maar zoals ondermeer vastgesteld in het arrest asbl "Nouvelle Clinique de la Basilique", nr. 70.502 van 23 december 1997 veruitwendig moet worden in concrete motiveringen;

Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de in de aanhef van het bestreden besluit opgenomen motivering van de dringende noodzakelijkheid afdoende is, aangezien de toestand in de diamantnijverheid wel degelijk dramatisch is en deze sector, zonder dringende maatregelen, ten onder zal gaan, dat aldus, blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet van 26 maart 1999, binnen bepaalde werkgeverskringen reeds vragen werden gesteld bij de leefbaarheid van de diamantnijverheid in de periode 1999-2000 en het steeds de bedoeling was de nieuwe regeling in werking te laten treden op 1 januari 1999, dat deze bedoeling echter niet kon gerealiseerd worden omdat het wetsontwerp enige vertraging opliep ingevolge amenderingen ten gevolge van het interprofessioneel akkoord, waarna met de diamantsector werd afgesproken dat de inwerkingtreding werd uitgesteld tot 1 april 1999, dat, gelet op deze data, het absoluut noodzakelijk was dat het uitvoeringsbesluit zonder verwijl zou worden genomen, te meer daar de diamantsector zelf aandrang op een spoedige regeling teneinde de tewerkstelling te kunnen blijven garanderen, dat indien nog het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State gevraagd zou zijn de regeling nooit tijdig gepubliceerd zou zijn om de sector nog te kunnen verplichten bijdragen te betalen tegen 31 juli 1999,

terwijl de bijzonder preciaire situatie in de diamantnijverheid geen verder uitstel toeliet;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de ministers, ieder wat hem betreft, aan het met redenen omklede advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State de tekst van alle ontwerpen van reglementaire besluiten onderwerpen buiten het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid, de ontwerpen betreffende begrotingen, rekeningen, leningen, domeinverrichtingen en het legercontingent uitgezonderd; dat in casu niet kan worden betwist dat het bestreden besluit een reglementair besluit is in de zin van artikel 3, § 1, dat bijgevolg aan het beredeneerd advies van de afdeling wetgeving diende voorgelegd, behoudens het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid; dat deze motivering luidt als volgt :

"Gelet op de dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat het dringend noodzakelijk is om onmiddellijk, ten overstaan van het Intern compensatiefonds voor de diamantsector, de rechten en de plichten vast te leggen van elke natuurlijke of rechtspersoon die als hoofdzakelijke of bijkomstige bedrijvigheid de diamanthandel of de diamantnijverheid heeft, alsook van de werkgevers en werknemers die ressorteren onder het Paritair Comité voor de diamantnijverheid en -handel, dit ten einde zo spoedig als mogelijk uitvoering te geven aan de bedoeling van de wetgever die ertoe strekt om een stelsel in te voeren van alternatieve financiering van de sociale zekerheid voor wat het eigenlijk bewerken van diamant aangaat, dat dit stelsel in werking dient te treden op 1 april 1999 ten einde de werkgelegenheid in de diamantnijverheid veilig te stellen, dat het in die omstandigheden aangewezen is om het begrip «transactie» voorlopig vast te leggen ten einde de implementatie van het nieuwe stelsel te vergemakkelijken, dat een evaluatie van de genomen maatregelen zo nodig een herziening van de omschrijving van dit begrip noodzakelijk kan maken";

Overwegende dat met verzoekers dient vastgesteld dat deze motivering kennelijk niet afdoende

aantoont waarom de in het bestreden besluit opgenomen regeling dermate hoogdringend was dat de inwerkingtreding ervan geen enkel uitstel duldde, zelfs niet de korte tijd die nodig is om binnen drie dagen het advies van de afdeling wetgeving in te winnen; dat geen van de ingeroepen motieven daartoe afdoende is;

Overwegende dat de stelling dat het dringend noodzakelijk is om onmiddellijk ten overstaan van het Intern compensatiefonds, de rechten en plichten vast te stellen van elke natuurlijke of rechtspersoon die als hoofdzakelijke of bijkomstige bedrijvigheid de diamant-handel of de diamantnijverheid heeft, alsook van de werkgevers en werknemers die ressorteren onder het Paritair comité voor de diamantnijverheid en -handel, dit ten einde zo spoedig als mogelijk uitvoering te geven aan de bedoeling van de wetgever die ertoe strekt om een stelsel in te voeren van alternatieve financiering van de sociale zekerheid voor wat het eigenlijk bewerken van diamant aangaat, geen afdoende motivering is, maar enkel een tautologische affirmatie dat de regeling dringend noodzakelijk is omdat zo spoedig als mogelijk uitvoering moet worden gegeven aan de bedoeling van de wetgever; dat aldus niet wordt aangetoond hoe die bedoeling in het gedrang zou worden gebracht door het vragen van het beredeneerd advies van de afdeling wetgeving, desgevallend binnen een termijn van drie dagen; dat deze vaststelling des te meer klemmt aangezien uit de aanhef blijkt dat het advies van het Paritair Comité dateert van 4 mei 1999 en het advies van de Raad van Beheer van het Sociaal Fonds van 7 mei 1999, hetzij 27 dagen voor de datum van het bestreden besluit, periode binnen dewelke de afdeling wetgeving een beredeneerd advies binnen drie dagen had kunnen geven;

Overwegende dat de considerans dat het stelsel in werking moet treden op 1 april 1999 teneinde de werkgelegenheid in de diamantnijverheid veilig te

stellen, evenmin aantoonde waarom het besluit - en die retroactiviteit - zo dringend noodzakelijk is dat zelfs geen advies binnen drie dagen meer gevraagd kan worden, te meer daar volgens de verwerende partij zelf de tewerkstelling in de sector reeds 20 jaar daalt, sinds 1998 een plan wordt uitgewerkt om die tewerkstelling te vrijwaren, de oorspronkelijke inwerkingtredingsdatum van 1 januari 1999 werd verlaten omdat de wet geamendeerd werd met het oog op het interprofessioneel akkoord en het besluit 27 dagen na het laatste advies werd genomen; dat indien alles zo dringend was, verwacht mocht worden dat het besluit onmiddellijk na dat advies werd genomen; dat het, zoals gezegd, onwaarschijnlijk is, dat de afdeling wetgeving niet binnen de voornoemde tijdsperiode van 27 dagen nuttig zijn grondwettelijke taak van "raadgever van de regering" had kunnen vervullen en een beredeneerd advies geven over het ontwerp mede in het licht van de doelstelling ervan, zonder dat dit bijgevolg tot vertraging minstens zonder dat dit tot ernstige vertraging had geleid; dat integendeel dergelijk beredeneerd advies het beroep op dit middel had kunnen vermijden en de regering adviseren over de andere rechtsvragen die thans eveneens als middel worden opgeworpen met name inzake de vraag of het gaat om een verboden steunmaatregel, de vraag inzake de verenigbaarheid met het gelijkheidsbeginsel en met het principe van niet-retroactiviteit;

Overwegende dat de verwijzing naar de noodzaak "in deze omstandigheden" het begrip "transactie" voorlopig vast te leggen teneinde de implementatie van het nieuwe stelsel te vergemakkelijken, waarbij een evaluatie van de genomen maatregelen desgevallend een herziening van deze omschrijving noodzakelijk zal maken, evenmin de vereiste dringende noodzakelijkheid motiveert;

Overwegende dat geen van deze overwegingen aantoont waarom die maatregelen en de retroactiviteit ervan dermate dringend zijn dat de inwerkingtreding ervan geen enkel uitstel duldt, zelfs niet de korte tijd die nodig is om desgevallend binnen drie dagen het advies van de afdeling wetgeving te vragen; dat, voor zover de uiteenzetting in de memorie van antwoord al kan toevoegen aan de vereiste formele motivering, dient opgemerkt dat het aandringen van de sector op een spoedige regeling uiteraard geen dringende noodzakelijkheid motiveert, noch de stelling dat de tewerkstelling precair is in de mate uit dezelfde memorie blijkt dat deze reeds 20 jaar daalt en dat de regeling sinds 1998 uitgewerkt wordt, en aangezien daaruit en uit de aanhef van het bestreden besluit blijkt dat een vertraging ingevolge amendering van de wet met het oog op de uitvoering van het interprofessioneel akkoord noch het verloop van 27 dagen tussen het laatst gevraagd advies (van de raad van beheer van het Sociaal Fonds) en de datum van het bestreden besluit blijkbaar van aard waren de tewerkstelling in de sector verder te bedreigen; dat de verwerende partij niet aantoont waarom dit wel het geval zou geweest zijn indien het advies van de afdeling wetgeving werd gevraagd, desgevallend binnen drie dagen; dat de stelling dat verder uitstel in de bekendmaking het onmogelijk zou maken de sector nog te verplichten de bijdragen voor te betalen tegen uiterlijk 31 juli 1999 in die omstandigheden evenmin relevant is, te meer daar voorzien is in een retroactieve inwerkingtreding per 1 april 1999;

Overwegende dat het middel kennelijk gegrond is, zodat het bestreden besluit om die reden dient te worden vernietigd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 3 juni 1999 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 november 1960 tot vaststelling van de statuten van het Intern compensatiefonds voor de diamantsector, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 22 juni 1999.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart 2000, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.